

Arrest

nr. 285 617 van 1 maart 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat T. REIGNS NTEDIKI
Messidorlaan 62
1180 UKKEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 28 februari 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 22 februari 2023 (bijlage 13septies) en van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. REIGNS NTEDIKI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 november 2013 nam de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker. Tegen voormelde beslissing diende de wettelijke vertegenwoordiger van verzoeker een beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 113 096 van 13 november 2014 verwierp de Raad dit beroep.

Op 12 februari 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Zaventem op 11.02.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: F. N.

voornaam: V.

geboortedatum: [...]1998

geboorteplaats: K.

nationaliteit: DR Congo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☒ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☒ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone Zaventem op 11.02.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van ongewapende weerspanningheid

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat zijn moeder is overleden te Evere in 2014 en vader nog in België woont en hij hier ook een partner zou hebben in België waarmee hij samenwoont te Zaventem.

Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie op deze basis ingediend bij de bevoegde overheid.

Het louter feit dat betrokkene zou samenwonen in België met een partner wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. “Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM” (RVV, nr. 189065 van 28.06.2017). Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM

Bovendien het feit dat familieleden en partner van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM

Betrokkene verklaart dat hij hartproblemen zou hebben, zonder verdere specificatie of bewijs waaruit dit zou blijken. Hiervan heeft hij in het verleden ook nog nooit melding van gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☒ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

☐ Artikel 74/14 §3, 2°: de onderdaan van een derde land heeft de opgelegde preventieve maatregel niet gerespecteerd.

☒ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

☐ Artikel 74/14 §3, 5°: het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21.

☐ Artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.11.2013 dat hem betekend werd op 26.11.2013. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone Zaventem op 11.02.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van ongewapende weerspanningheid

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.11.2013 dat hem betekend werd op 26.11.2013. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone Zaventem op 11.02.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van ongewapende weerspanningheid

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat zijn familie hier woont en zijn 2 kinderen in Parijs zouden wonen maar geeft verder geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Kameroen een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij hartproblemen zou hebben, doch brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer

uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.11.2013 dat hem betekend werd op 26.11.2013. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Kameroen”

Op 12 februari 2023 legde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie aan verzoeker ook een inreisverbod op van drie jaar (bijlage 13sexies).

Dit lijkt de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van Zaventem op 11.02.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

naam: F. N.

voornaam: V.

geboortedatum: [...]1998

geboorteplaats: Kinshasa

nationaliteit: DR Congo

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied⁽¹⁾.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 12.02.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☒ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☒ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.11.2013 dat hem betekend werd op 26.11.2013. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone Zaventem op 11.02.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van ongewapende weerspanningheid

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat zijn moeder is overleden te Evere in 2014 en vader nog in België woont en hij hier ook een partner zou hebben in België waarmee hij samenwoont te Zaventem.

Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie op deze basis ingediend bij de bevoegde overheid.

Het louter feit dat betrokkene zou samenwonen in België met een partner wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. "Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM" (RVV, nr. 189065 van 28.06.2017). Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM. Bovendien het feit dat familieleden en partner van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM

Betrokkene verklaart dat hij hartproblemen zou hebben, zonder verdere specificatie of bewijs waaruit dit zou blijken. Hiervan heeft hij in het verleden ook nog nooit melding van gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, zoals vervat in de bijlage 13septies, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

2.2. het inreisverbod

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit de voormelde bepaling kan niet afgeleid worden dat een vreemdeling de procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden tegen een beslissing die niet als een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd.

Het Grondwettelijk Hof vermeldt de volgende redenering in zijn arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018:

“B.5.4. Het antwoord op een prejudiciële vraag dient nuttig te zijn voor de oplossing van het bodemgeschil. Het Hof beperkt zijn onderzoek bijgevolg tot het verschil in behandeling tussen vreemdelingen naargelang zij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid willen instellen tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel dan wel tegen een inreisverbod.

B.6.1. In de interpretatie van de in het geding zijnde bepalingen die aan het Hof wordt voorgelegd, kan enkel tegen een verwijderings- en terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden ingesteld, en niet tegen een inreisverbod.

B.6.2. Ten aanzien van de mogelijkheid om rechtsmiddelen aan te wenden voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zijn de voormelde categorieën van personen voldoende vergelijkbaar. Het Hof dient bijgevolg te onderzoeken of het verschil in behandeling redelijk verantwoord is.”

En:

“B.9.1. In de interpretatie van de in het geding zijnde bepalingen die aan het Hof wordt voorgelegd, kan een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden ingesteld tegen een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is doch niet tegen een inreisverbod.

B.9.2. Volgens artikel 1, 8°, van de wet van 15 december 1980 is een inreisverbod « de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt ».

Artikel 74/11 van die wet bepaalt de nadere regels van het inreisverbod.

Een inreisverbod is niet mogelijk zonder beslissing tot verwijdering. Een inreisverbod heeft slechts betekenis indien het vergezeld gaat van een verwijderingsmaatregel.

B.9.3. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, beschikt op grond van de in het geding zijnde bepalingen over de mogelijkheid om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen tegen de verwijderingsmaatregel.

Indien die vordering wordt ingewilligd, kan de vreemdeling voorlopig niet van het grondgebied worden verwijderd en kan het inreisverbod voorlopig evenmin gelden (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 189 847 van 18 juli 2017). In die omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dat inreisverbod noodzakelijk is. Indien het door de vreemdeling ingestelde beroep wordt ingewilligd en de verwijderingsmaatregel wordt vernietigd, zal het inreisverbod definitief geen rechtsgrond meer hebben (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 200 476 van 28 februari 2018).

B.9.4. Indien daarentegen de vordering tegen de verwijderingsmaatregel wordt verworpen, blijft ook het inreisverbod zijn uitwerking behouden. In dat geval heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen vaststellen dat er geen redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de verwijderingsmaatregel de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is overeenkomstig artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikel 39/82, § 4, vierde lid).

B.9.5. De rechtzoekenden die wensen op te komen tegen het inreisverbod kunnen tegen die bestuurshandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep indienen en tevens de schorsing ervan vorderen via een gewone vordering tot schorsing, waarover binnen dertig dagen uitspraak moet worden gedaan.

Voorts kunnen de betrokken vreemdelingen de Raad ook verzoeken om voorlopige maatregelen te nemen overeenkomstig artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980. De Raad kan hierbij alle nodige maatregelen bevelen om de belangen veilig te stellen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

B.10. Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is (eigen benadrukken).

B.11. De prejudiciële vraag dient bijgevolg ontkennend te worden beantwoord.”

De Raad stelt bijgevolg vast dat het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden ingesteld tegen een inreisverbod.

De raadsman van verzoeker gedraagt zich ter zitting dienaangaande naar de wijsheid.

In de mate dat het beroep ook gericht zou zijn tegen het inreisverbod, is het onontvankelijk.

2.3. ontvankelijkheid ratione temporis van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie op van manifeste laattijdigheid. Hij stipt aan dat de eerste bestreden beslissing ter kennis werd gebracht op 12 februari 2023 en verzoeker aldus vanaf 13 februari 2023 over vijf dagen beschikte om een beroep in te leiden. De laatste dag om het beroep in te dienen, was aldus 17 februari 2023, terwijl het beroep pas is ingediend op 28 februari 2023.

Zoals supra geciteerd, blijkt uit artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Artikel 39/57, §1, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet bepalen het volgende:

“Het verzoekschrift wordt ingediend binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht :

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;

2° [...];

3° [...]

De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

De eerste bestreden beslissing van 12 februari 2023 werd verzoeker op 12 februari 2023 ter kennis gebracht. Uit de kennisgeving blijkt dat verzoeker zich toen bevond in het gesloten centrum voor illegalen van Vottem.

De in artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet bedoelde beroepstermijn van tien/vijf dagen ging bijgevolg in op 13 februari 2023.

In casu dient verder te worden vastgesteld dat dit niet de eerste verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel betreft aangezien ten aanzien van verzoeker ook op 17 november 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Het beroep tegen dit bevel werd verworpen door de Raad. Voor de eerste bestreden beslissing geldt aldus een beroepstermijn van vijf dagen.

De Raad dient bijgevolg vast te stellen dat de op 28 februari 2023 ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid buiten de termijn, bepaald in artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is ingediend.

De Raad wijst erop dat de beroepstermijnen, bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet, van openbare orde zijn en strikt moeten worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch zou behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer een verzoekende partij aantoont dat zij wegens overmacht werd verhinderd haar verzoekschrift tijdig in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Overmacht moet worden aangetoond en kan niet worden vermoed.

In het verzoekschrift haalt verzoeker aan dat hij nooit kennis heeft gehad van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 7 november 2013, dat zou betekend zijn op 26 november 2013. Ook al is dit betoog vreemd nu blijkt dat een beroep werd ingediend bij de Raad tegen dit eerste bevel om het grondgebied te verlaten, moet de Raad vaststellen dat het ook niet onmogelijk is aangezien het beroep destijds werd ingediend door de wettelijke vertegenwoordiger van verzoeker en verzoeker 15 jaar was op het ogenblik van het nemen van de eerste verwijderingsmaatregel en de kennisgeving ervan. Echter indien alsnog van een termijn van tien dagen zou moeten uitgegaan worden, dan was de laatste nuttige dag 22 februari 2023 en is de huidige vordering nog steeds laattijdig ingediend.

Ter terechtzitting werd de laattijdigheid van de huidige vordering in het debat gebracht. De raadsman van verzoeker houdt geen betoog aangaande overmacht maar betwist de laattijdigheid aangezien hij uitgaat van een datum van kennisgeving van de bestreden beslissing van 22 februari 2023. Als verweerder ter zitting wijst op de kennisgeving van de bijlage 13septies van 12 februari 2023 waarop staat “weigert te tekenen”, dan verwijst de raadsman van verzoeker naar een ander document getiteld *“attest van kennisgeving van een verwijderingsdatum”* waarop in drie talen staat vermeld: *“Ik, ondergetekende, [...] daartoe aangewezen ambtenaar, heb vandaag 22 fev. 2023 meegedeeld aan de Heer [naam van verzoeker en DVZ nr.] dat een verwijdering van het grondgebied is voorzien op 26/02/2023 om 10u30 met bestemming van Kinshasa.”* Volgens de raadsman houdt dit een nieuwe beslissing in.

De Raad kan in geen geval volgen dat deze loutere mededeling van de verwijderingsdatum de werkelijke datum van kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten zou zijn, noch dat dit een “nieuwe beslissing” zou inhouden.

In de mate dat de raadsman zou voorhouden dat hij eigenlijk deze kennisgeving van de verwijderingsdatum zou aanvechten, merkt de Raad enerzijds op dat dit stuk niet als een aanvechtbare rechtshandeling kan worden beschouwd. Zoals gesteld betreft dit een loutere mededeling van de beoogde datum waarop verzoeker zou verwijderd worden. De eigenlijke grondslag die rechtsgevolgen voor verzoeker creëert, is wel degelijk het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleidingsmaatregel zoals vervat in de bijlage 13 septies die werd ter kennis gebracht op 12 februari 2023.

Anderzijds blijkt ook uit het verzoekschrift dat verzoeker wel degelijk de bijlage 13septies aanvecht aangezien hij in het verzoekschrift vermeldt: *“de verzoeker heeft de eer bij deze motie de nietigverklaring en schorsing te verzoeken van de beschikking tot de vasthouding en het verlaten van het grondgebied met behoud op een bepaalde plaats (bijlage 13septies) Op 12.02.2023 [Bijlage 1] en de nietigverklaring van het verbod op toegang tot het grondgebied waarvan op nogmaals 22.02.2023 kennis is gegeven (bijlage 13septies) [Uitdeel2], door de Staatssecretaris van Migratie en asiel.”*

De exceptie van verweerder wordt aangenomen.

De vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de eerste bestreden beslissing is onontvankelijk ratione temporis.

De vordering is in zijn geheel onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M.-C. VERTOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M.-C. VERTOMMEN

A. MAES